

Arrest

nr. 225 800 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 17 augustus 2016 België zijn binnengekomen, samen met hun minderjarige kinderen X. X., dienden op 18 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 december 2017 beviel verzoekster in België van een dochter, L.A.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 18 juni 2011 in Finland, op 1 juli 2014 in Griekenland en op 9 juli 2015 in Zweden. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 19 juni 2014 in Denemarken (Eurodac).

1.3. Op 31 januari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 31 januari 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoeker, F.R., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/08/2016

Overdracht CGVS: 13/10/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming had u op 23 februari 2018 van 09.12u tot 12u36 en van 14u01 tot 16u09 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), bijgestaan door een tolk die Dari machtig is. Uw advocaat, meester Sarina Thijs loco meester Hendrik Camerlynck, was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans staatsburger en van gemengde origine te zijn, uw vader is Pasjtoen en uw moeder is Tadzjiek. U bent geboren in het dorp Baraki Rajan in het district Baraki Barak van de provincie Logar. U verbleef in Baraki Rajan totdat u ongeveer vijftien jaar was, waarna u alleen naar de stad Peshawar in Pakistan ging omwille van een landdispuut waarbij uw vader en jongere broer gedood zijn. U verbleef twee jaar in Peshawar, waarna u terugkeerde naar Baraki Rajan omdat uw oudste zus ook naar Logar terugkeerde. In 2002 bent u met G.A. (CGVS (...), O.V. (...)) getrouwd in Logar. Op 13 april 2003 werd uw zoon Fars.A. geboren ((...)). Twee à drie maanden na uw huwelijk hebt u Afghanistan verlaten en ging u naar Noorwegen als gevolg van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van de problemen waardoor u naar Pakistan bent gegaan. U verbleef in Noorwegen van 2003 tot 2012, waar u op 26 augustus 2003 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24 augustus 2004 nam het Directoraat Vreemdelingenzaken van Noorwegen een negatieve beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Op 30 augustus 2004 tekende u beroep aan tegen deze beslissing en op 24 januari 2007 werd door de Noorse Vreemdelingencommissie besloten om uw beroep af te wijzen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). In 2011 verbleef u een maand in Finland waar u een verzoek indiende tot internationale bescherming, maar u werd terug naar Noorwegen gestuurd. Ongeveer in 2006 deed u in Noorwegen mee aan een hongerstaking in een kerk. Een familielid van uw schoonvader bevond zich toen ook in Noorwegen en hij zei aan uw schoonvader dat u christen was geworden. Daarna werd het contact tussen uw vrouw en uzelf verbroken en uw schoonvader dwong uw vrouw om met een andere man, G.S., te huwen. Vier jaar na uw aankomst in Noorwegen huwde uw vrouw met G.S. In 2012 keerde u vrijwillig terug naar Baraki Rajan, Baraki Barak, Afghanistan. U verbleef vier maanden in Baraki Rajan, waarna u samen met uw vrouw G.A. naar Iran vertrok. U verbleef zeven maanden samen met uw vrouw in Iran, waarna jullie naar Turkije vertrokken. U verbleef achttien maanden in Turkije. U raakte van uw vrouw gescheiden tijdens de doorreis naar Griekenland. Uw zoon Farz.A. ((...)) werd in Athene geboren op 2 januari 2014. U verbleef negen maanden in Griekenland waarbij u uw vrouw en kinderen probeerde op te sporen. Vervolgens ging u naar Zweden, waar u op 9 juli 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U wachtte geen persoonlijk onderhoud inzake uw verzoek af. U schakelde uw advocaat in Zweden in om uw gezin te zoeken, ging naar Denemarken waar uw vrouw en kinderen zich bevonden en jullie vertrokken vervolgens samen naar België. U kwam in België aan op 17 augustus 2018 en u verzocht de volgende dag om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de man waarmee uw vrouw gehuwd is, G.S. Daarnaast vreest u uw landgenoten omwille van de heersende perceptie dat u christen zou zijn.

Op 28 december 2017 werd uw dochter L.A. ((...)) in België geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw huwelijksakte, twee foto's van uw huwelijk, een Noorse VISA-kaart, een medisch attest aangaande de medische problemen van uw zoon X van Dr. X en een medisch attest aangaande uw medische problemen van Dokter X voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde inzake uw regio van herkomst in Afghanistan niet overeenkomen met uw verklaringen voor de Noorse asielinstanties in dit verband.

Waar u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming aangeeft dat u in het dorp Baraki Rajan van de Afghaanse provincie Logar werd geboren en in hetzelfde dorp verbleef tot u op uw vijftiende naar Pakistan trok (Verklaring DVZ, vraag 10 en CGVS, p. 6), blijkt uit uw verklaringen voor de Noorse instanties dat u in de Afghaanse hoofdstad Kaboel werd geboren (Formulier voor de registratie van de aankomst en meer uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 8, k). In het kader van deze procedure gaf u verder aan tot op 15 januari 2003 in Deh Khedadad dorp (Zaman Khan) in Kaboel te hebben verbleven. Dit zou uw laatste adres in Afghanistan zijn geweest tot u zeven maand voor uw verklaringen in Noorwegen, Afghanistan verliet (Formulier voor de registratie van de aankomst en meer uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 12, a). Pas in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Noorse overheden beweerde u, net zoals u aangeeft in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming, in Logar te zijn geboren en er tot uw vijftiende te hebben verbleven (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p. 3).

Ook uw verklaring over de verblijfplaats van uw echtgenote voor uw eerste vertrek uit Afghanistan verschillen voor de Belgische en Noorse overheden. Zo stellen u en uw vrouw naar aanleiding van jullie huidig verzoek dat zij na jullie huwelijk in Logar achterbleef (CGVS man, p. 16 en CGVS vrouw p.4) terwijl u in Noorwegen aangaf dat zij samen met uw zoon in Kaboel bleef toen u Afghanistan verliet (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p.2).

Wat betreft jullie verklaringen over de verblijfplaatsen van uw echtgenote moet overigens ook worden gesteld dat uw vrouw weinig overtuigende verklaringen aflegde aangaande haar herkomst uit Baraki Rajan. Gevraagd naar welke plaatsen en dorpen in haar district zij doorheen haar leven in Afghanistan is gegaan, verklaart zij niet naar andere dorpen te zijn geweest en dat zij het huis niet mocht verlaten (CGVS (...), p. 7). Gevraagd om haar leven te beschrijven tijdens de laatste jaren in Afghanistan, zegt zij opnieuw dat zij het huis niet verliet en dat zij enkel werk in het huis deed (CGVS (...), p. 7). Zij verklaarde dat zij naar de bazaar, om water, noch naar ceremonies zoals huwelijken of begrafenissen ging (CGVS (...), p.7-8). Vervolgens werd uw vrouw gevraagd of zij ooit familie bezocht, waarop zij verklaarde dat zij alleen tot Qalay Faiz ging om familie te bezoeken, en hierbij langs de dorpen Qalay Mezir en Qalay Bakauri moest (CGVS (...), p. 8). Dat uw vrouw initieel verklaart nooit het huis te hebben verlaten en vervolgens verklaart dat zij toch naar een verder gelegen dorp ging om familie te bezoeken wanneer daar specifiek naar wordt gevraagd, is opmerkelijk.

Bovendien verklaart zij later dat zij enkel met u en met niemand anders contact had in Afghanistan. Zij verklaart geen contact te hebben gehad met een buur, een vriend of een zus (CGVS (...), p. 12). Geconfronteerd met twijfels hierover, verklaart zij dat zij naar het huis van haar vader ging (CGVS (...), p. 12). Echter verklaart zij vervolgens dat zij over niets sprak en vraagt ze zich luidop af waarover ze had moeten praten (CGVS (...), p. 12). Gevraagd of vrouwen onder elkaar dan nooit zaken bespraken, vraagt uw vrouw wat voor zaken (CGVS (...), p. 12), waarna zij verklaart dat er naast vrouwenzaken niets anders was om over te praten (CGVS (...), p. 12). Dergelijke verklaringen schetsen een weinig geloofwaardige weergave van het leven van uw vrouw in Afghanistan en doen verder twifelen aan door jullie voorgehouden herkomst.

Uw vrouw gevraagd hoe de veiligheidssituatie was in uw dorp, verklaart zij louter dat het in jullie regio allemaal de taliban, "die dingen" is (CGVS (...), p. 12). Gevraagd wat de taliban in jullie dorp doet, komt ze niet verder dan te stellen dat ze tegen de overheid vechten en dat zij niet veel over hen weet (CGVS (...), p. 12). Gevraagd naar lokale talibancommandanten, vraagt uw vrouw hoe zij dit zou moeten weten (CGVS (...), p. 12).

Uw vrouw weet verder niet te vertellen wat voor veiligheidsincidenten er gebeurden (CGVS (...), p. 13), wanneer de laatste verkiezingen plaatsvonden (CGVS (...), p. 13), over wat die laatste verkiezingen precies gingen (CGVS (...), p. 13) en wie de districtschef was (CGVS (...), p. 13). Een dergelijke beperkte kennis van de veiligheidssituatie in uw en haar dorp van afkomst, is vreemd. Zelfs van een Afghaanse vrouw kan immers enige kennis worden verwacht van haar regio van herkomst en de veiligheidssituatie daar temeer daar uw echtgenote zich in de vier jaar na uw vertrek en voor haar beweerde tweede huwelijk als alleenstaande vrouw met de zorg voor een jong kind diende bezig te houden.

Tot slot dient er met betrekking tot uw verklaringen over de verblijfplaatsen van u en uw echtgenote worden vastgesteld dat jullie geen objectieve bewijsstukken aanbrengen in dit verband. Uit de door u voorgelegde huwelijksakte blijkt immers nergens een geboorte- of verblijfplaats voor het huwelijk in Iran werd afgesloten. De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken houden geen enkel verband met uw identiteit of verblijfplaatsen in Afghanistan. De door u voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde kopie van een taskara legde u niet voor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

De vaststelling dat u er niet in slaagt om enig bewijs van uw identiteit en verblijfplaatsen voor te leggen is des te opvallend aangezien uit de stukken met betrekking tot uw verzoek in Noorwegen en Zweden blijkt dat u op dat ogenblik wel degelijk over dergelijke documenten beschikte. Zo legde op 11 januari 2005 een Afghaans rijbewijs voor en beschikte u er blijkbaar over twee paspoorten (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p.3). In het kader van een verzoek om internationale bescherming bij de Zweedse autoriteiten legde u op 9 juli 2015 dan weer een kopie van een taskara voor (Registratie aanvraag Zweden, p. 1/7). In België verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en de kopie van de taskara die u bij deze dienst vermeldde legde u uiteindelijk nooit voor.

Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de verblijfplaatsen van u en uw echtgenote voor uw vlucht uit uw land van herkomst in 2003 en doen ernstig twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze op basis van uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw als weinig geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

U verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan uw landgenoten te vrezen omwille van de heersende perceptie dat u zich zou hebben bekeerd tot het christendom. U vreest in het bijzonder G.S., de man waarmee uw vrouw gedwongen moest trouwen omwille van uw vermeend christelijk geloof. Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot haar tweede huwelijk. Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u de aanleiding voor de conclusie dat u zich bekeerd zou hebben, uw deelname aan een hongerstaking in een kerk in Noorwegen (CGVS, p. 19), niet aannemelijk maakt. U legt in verband met deze hongerstaking immers weinig coherente verklaringen af. Zo komt u, gevraagd naar het tijdstip waarop de hongerstaking plaatsvond, niet verder dan te stellen dat u het zich niet exact meer herinnert, dat het misschien in 2006 of zoiets en ongeveer vier tot vijf jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan was (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt met enige zekerheid een dergelijk belangrijk moment in uw leven in de tijd te situeren is ongeloofwaardig. U brengt evenmin objectieve bewijsstukken aan waaruit uw aanwezigheid bij de hongerstaking zou kunnen worden afgeleid. Dit terwijl er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u wel degelijk over bijvoorbeeld foto's van uw aanwezigheid zou beschikken.

Naast de vaststelling dat u uw deelname aan de hongerstaking niet aantoont moet er verder worden opgemerkt dat uw verklaringen over de man die uw schoonvader op de hoogte zou hebben gebracht van uw deelname aan de hongerstaking, en bijgevolg van uw beweerde bekering, evenmin overtuigen. Gevraagd hoe haar vader op de hoogte raakte van uw vermeende bekering stelde uw vrouw immers dat zij het niet zeker wist en dat het om iemand dicht bij haar vader ging waarvan ze niet exact wist wat hij voor haar vader betekende, een vriend of zo (CGVS, (...), p.9). U beweerde voor de Commissaris-generaal echter dat de man aangaf een familielid van uw schoonvader te zijn (CGVS, p.20). Ook blijkt u noch uw echtgenote op de hoogte van wat de man uw schoonvader heeft getoond of gezegd. U verklaart louter dat u van uw vrouw hebt gehoord dat zij had gehoord dat u naar de kerk ging (CGVS, p. 25). U weet niet of hij foto's en video's van u buiten de kerk heeft opgenomen, of in de kerk zelf (CGVS, p. 19).

Ook de verklaringen van u en uw vrouw met betrekking tot de man die zij huwde zijn dermate vaag dat er maar weinig geloof kan aan worden gehecht. Zo blijkt u bijzonder weinig te weten over het huwelijk van uw vrouw met G.S. Gevraagd naar wat u over G.S. weet, blijkt u enkel te weten dat hij religieus, serieus en ook afkomstig van Baraki Rajan is (CGVS, p. 22). U verklaart verder niets te weten over hem en niet naar zijn werk te hebben gevraagd (CGVS, p. 22). Vreemd genoeg verklaart uw vrouw dat G.S. een winkel had, op het land werkte en talib was (CGVS (...), p. 5), activiteiten waarvan men redelijkerwijs kan verwachten dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Te meer aangezien dergelijke informatie als uitermate relevant voor de inschatting van de risico's verbonden aan uw hernieuwde claim op uw vrouw en kind is. U weet verder evenmin wanneer ze getrouwd zijn (CGVS, p. 22) en waar uw vrouw verbleef in de loop van haar tweede huwelijk. U gaf hierover aan te denken dat ze in Baraki Rajan verbleef maar het niet exact te weten (CGVS, p.24). Ook uw vrouw legde vreemde verklaringen af over haar huwelijk met G.S.. Gevraagd hoelang zij getrouwd was, zei uw vrouw het niet exact meer te weten en dat het zo iets was als vier à vijf jaar (CGVS (...), p. 5). Gevraagd wat hij als talib deed, verklaarde uw vrouw dat hij gewapend was, 's nachts met de taliban rondliep en dat zij de rest niet wist (CGVS (...), p. 5). Gevraagd wat zij van hem weet, zegt zij dat ze niets anders van hem weet (CGVS (...), p. 5). Ook op de vraag waarom ze precies met hém moest trouwen, moet zij het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p. 5).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er ernstig worden getwijfeld aan de beweringen van u en uw echtgenote in verband met het tweede huwelijk van uw vrouw en de overtuiging van uw netwerk in Afghanistan dat u zich zou hebben bekeerd.

Vervolgens legt u ook weinig doorleefde verklaringen af met betrekking tot de periode tussen het moment waarop u het contact met uw vrouw verloor en uw terugkeer naar Afghanistan. Het is immers weinig aannemelijk dat u pas vier jaar nadat u het contact met uw vrouw en zoon verliest, beslist om terug te keren naar Afghanistan zonder in deze periode een poging te doen om zich verder te informeren terwijl u wel aangeeft dat u dacht dat er misschien een ramp was gebeurd of dat zij werden gedood door uw vijand (CGVS, p.22). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand had om te contacteren in de regio aangezien het contact met uw oom na vier jaar werd verbroken, iedereen religieus is in de regio en u geen nummers had van mensen in de regio (CGVS, p.23). Dit verklaart echter niet waarom u pas na vier jaar zonder nieuws beslist om naar Afghanistan terug te keren om zich te informeren over de toestand van uw vrouw en kind (CGVS, p.22). Gepeild naar uw pogingen om meer informatie te verkrijgen over uw gezin, verklaart u initieel dat u van vrienden en zussen hoorde dat ze geen contact hadden met haar (CGVS, p. 22). Gevraagd aan wie u precies u informatie vroeg, stelt u vreemd genoeg en in tegenstelling tot hetgeen u net voordien aangaf, dat u het enkel aan uw zus vroeg (CGVS, p. 22-23). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, vraagt u aan wie u het had moeten vragen (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u niet meer moeite deed om te weten te komen wat er precies met uw vrouw en kind was gebeurd, verklaart u vaagweg dat iedereen in rurale gebieden religieus is en de mentaliteit van de taliban heeft, waarna u verklaart dat u geen nummer of emailadres van iemand had en waarna u vraagt aan wie u het had moeten vragen (CGVS, p. 23). Over waarom u dan toch uiteindelijk besloot om terug naar Logar te gaan, verklaart u kortweg dat u uw leven beu was (CGVS, p. 23).

Overigens is de door u geschetste gang van zaken, namelijk dat uw vrouw na uw huwelijk gedwongen werd met een andere man te trouwen, hoogst opmerkelijk gezien de context van een ruraal gebied in Afghanistan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, informatie die u zelf overigens ook beaamt (CGVS, p. 7), wordt het huwelijk in Afghanistan als een verbintenis gezien waarbij de man de autoriteit heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw vrouw zomaar aan een andere man wordt gegeven terwijl ze al getrouwd was is dan ook opmerkelijk.

Tot slot verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de Afghaanse autoriteiten vreest omdat uw schoonvader aan de autoriteiten zou hebben verteld over uw bekering tot het christendom (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en vraag 5), terwijl u op het CGVS hierover niets vermeldt (CGVS, p. 19).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade als gevolg van uw vermeende bekering en het tweede huwelijk van uw echtgenote.

Inzake uw vrees voor de problemen die tot de dood van uw vader en jongere broer en uw vertrek naar Pakistan hebben geleid, dient vastgesteld dat uw verklaringen hierover als weinig aannemelijk kunnen worden beschouwd. Volgens uw verklaringen bent u alleen naar Pakistan vertrokken toen u vijftien jaar was omwille van een gronddispuut met een lid van de Hezb-e-Jamiatpartij (CGVS, p. 10). Uw kennis over dit gronddispuut is echter opvallend gebrekkig.

Zo weet u niet wie uw vader en broer heeft gedood (CGVS, p. 10) en waarover het conflict precies ging (CGVS, p. 10). U verklaart niet meer te weten dan dat er sommige familieleden van dit Jamiat-lid gewond raakten bij dit conflict en dat het om een intern conflict tussen partijen ging (CGVS, p. 10). Gevraagd wanneer uw vader en broer zijn gedood, zegt u het zich niet exact meer te kunnen herinneren en zegt dat u het ongeveer twee à drie jaar of misschien vijf jaar voor uw vertrek naar Noorwegen was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoelang u nog in Afghanistan bleef na de dood van uw vader en broer zegt u dat u denkt dat u nog vier à vijf jaar bleef, maar dat u het zich niet exact meer kan herinneren (CGVS, p. 10). Dat u er initieel niet in slaagt om een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in de tijd te situeren is opvallend. Bovendien is er volgens uw verklaringen niets meer gebeurd na de dood van uw vader en broer als gevolg van deze vijandschap (CGVS, p. 12), waardoor de concrete aanleiding voor uw vertrek naar Pakistan vier à vijf jaar later ontbreekt. Overigens keert u na uw verblijf in Europa naar hetzelfde dorp waar volgens uw verklaringen het conflict plaatsvond omdat uw zus op bezoek kwam en om daar te trouwen (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd, geeft u de weinig aannemelijke verklaringen dat de vijand niet te weten was gekomen dat u daar was en dat ze niet op zoek waren naar u (CGVS, p. 14). Dat u er bovendien nog twee à drie maanden verbleef en er huwde met uw vrouw zonder dat u er problemen hebt ervaren (CGVS, p. 16), wijst verder op het ontbreken van een gegronde vrees als gevolg van deze door u voorgehouden vijandschap.

Uit uw verklaringen in dit verband kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Wat betreft de perceptie die in Afghanistan zou heersen van u als verwesterd persoon als gevolg van uw jarenlang verblijf in Europa, dient opgemerkt dat u op geen enkele manier in concreto aantoonbaar dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterd man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Afghanistan gemarginaliseerd of vervolgd zal worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in een precaire sociaaleconomische situatie, zal terechtkomen.

Op basis van al het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel

risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerd plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 23 februari 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

De door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw regio van herkomst in Afghanistan, noch over de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen herstellen. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot de huwelijksakte die u neerlegt, dient opgemerkt dat dit louter aantoonde dat u in Iran gehuwd bent met G. A., wat niet betwist wordt. Wat betreft de twee privéfoto's van uw huwelijk in Iran, dient opgemerkt dat nergens uit deze foto's het tijdstip, de locatie of de omstandigheden kunnen worden afgeleid. Wat betreft het medisch attest aangaande de medische problemen van uw zoon X dient opgemerkt dat de leer- en psychologische problemen van uw zoon in België geenszins een indicatie kunnen vormen voor uw werkelijke herkomst en identiteit. Wat betreft het medisch attest aangaande uw medische problemen dient opgemerkt dat uit dit document niet kan afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden dit letsel is opgelopen. Bovendien verklaarde u hierover dat u dit letsel onderweg naar Europa hebt opgelopen (CGVS, p. 4), waardoor een concrete band met uw werkelijke regio van herkomst volledig ontbreekt. Wat betreft de Noorse VISA-kaart die u voorlegt, dient vastgesteld dat louter uw verblijf in Noorwegen kan aantonen, maar in geen geval uw werkelijke identiteit, regio van herkomst en plaatsen van verblijf kan staven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt. Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoekster, A.G., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/08/2016

Overdracht CGVS: 13/10/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming had u op 23 februari 2018 van 16.27u tot 17u44 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), bijgestaan door een tolk die Dari machtig is. Uw advocaat, meester Sarina Thijs loco meester Hendrik Camerlynck, was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Afgaans staatsburger en een etnische Tadzjiekse te zijn. U bent geboren in het dorp Baraki Rajan in het district Baraki Barak van de provincie Logar, waar u steeds hebt gewoond tot voor uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet naar school geweest en was steeds huisvrouw in Afghanistan. Toen u jong was huwde u met F.R. (DVZ (...), CGVS (...)). In 2003 werd jullie zoon X (DVZ (...)) geboren. Vier jaar nadat uw man naar Noorwegen vertrok werd u door uw vader gedwongen om met G.S. te huwen omdat F.R. zich bekeerd zou hebben tot het christendom. U was vier à vijf jaar gehuwd met G.S., toen F.R. terugkwam naar het dorp. U verliet Afghanistan in 2012 samen met F.R. en jullie zoon X. Jullie verbleven ongeveer zeven maanden in Teheran in Iran, waarna jullie een jaar in Turkije verbleven. Op de weg van Turkije naar Griekenland raakte u gescheiden van uw man. U verbleef samen met uw zoon acht maanden in Griekenland. Jullie zoon X (DVZ (...)) werd in 2014 in Griekenland geboren. U reisde vervolgens met uw zonen naar Denemarken waar u twee jaar en twee maanden verbleef. U diende er een verzoek tot internationale bescherming in, dat afgewezen werd. Drie à vier maanden voor uw vertrek uit Denemarken kwam uw man F.R. naar Denemarken, waarna jullie samen naar België kwamen. Op 17 augustus 2016 kwam u samen met uw gezin in België aan. U verzocht de volgende dag om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw ex-man G.S.

Op 28 december 2017 werd uw dochter L.A. (DVZ (...)) in België geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u dezelfde documenten als uw man F.R. voor; uw huwelijksakte, twee foto's van uw huwelijk, een medisch attest aangaande de medische problemen van uw zoon X van X en een medisch attest aangaande de medische problemen van uw man F.R.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op de elementen aangebracht door uw echtgenoot in zijn verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de problematiek waarmee uw gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan u Afghanistan diende te ontvluchten, verwijst het CGVS verder naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van uw echtgenoot. De beslissing genomen door het CGVS inzake het verzoek van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming loopt.

Vooreerst moet er immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde inzake uw regio van herkomst in Afghanistan niet overeenkomen met uw verklaringen voor de Noorse asielinstanties in dit verband.

Waar u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming aangeeft dat u in het dorp Baraki Rajan van de Afghaanse provincie Logar werd geboren en in hetzelfde dorp verbleef tot u op uw vijftiende naar Pakistan trok (Verklaring DVZ, vraag 10 en CGVS, p. 6), blijkt uit uw verklaringen voor de Noorse instanties dat u in de Afghaanse hoofdstad Kaboel werd geboren (Formulier voor de registratie van de aankomst en meer uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 8, k). In het kader van deze procedure gaf u verder aan tot op 15 januari 2003 in Deh Khedadad dorp (Zaman Khan) in Kaboel te hebben verbleven. Dit zou uw laatste adres in Afghanistan zijn geweest tot u zeven maand voor uw verklaringen in Noorwegen, Afghanistan verliet (Formulier voor de registratie van de aankomst en meer uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 12, a). Pas in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Noorse overheden beweerde u, net zoals u aangeeft in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming, in Logar te zijn geboren en er tot uw vijftiende te hebben verbleven (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p. 3).

Ook uw verklaring over de verblijfplaats van uw echtgenote voor uw eerste vertrek uit Afghanistan verschillen voor de Belgische en Noorse overheden. Zo stellen u en uw vrouw naar aanleiding van jullie huidig verzoek dat zij na jullie huwelijk in Logar achterbleef (CGVS man, p. 16 en CGVS vrouw p.4) terwijl u in Noorwegen aangaf dat zij samen met uw zoon in Kaboel bleef toen u Afghanistan verliet (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p.2).

Wat betreft jullie verklaringen over de verblijfplaatsen van uw echtgenote moet overigens ook worden gesteld dat uw vrouw weinig overtuigende verklaringen aflegde aangaande haar herkomst uit Baraki Rajan. Gevraagd naar welke plaatsen en dorpen in haar district zij doorheen haar leven in Afghanistan is gegaan, verklaart zij niet naar andere dorpen te zijn geweest en dat zij het huis niet mocht verlaten (CGVS (...), p. 7). Gevraagd om haar leven te beschrijven tijdens de laatste jaren in Afghanistan, zegt zij opnieuw dat zij het huis niet verliet en dat zij enkel werk in het huis deed (CGVS (...), p. 7). Zij verklaarde dat zij naar de bazaar, om water, noch naar ceremonies zoals huwelijken of begrafenissen ging (CGVS (...), p.7-8). Vervolgens werd uw vrouw gevraagd of zij ooit familie bezocht, waarop zij verklaarde dat zij alleen tot Qalay Faiz ging om familie te bezoeken, en hierbij langs de dorpen Qalay Mezir en Qalay Bakauri moest (CGVS (...), p. 8). Dat uw vrouw initieel verklaart nooit het huis te hebben verlaten en vervolgens verklaart dat zij toch naar een verder gelegen dorp ging om familie te bezoeken wanneer daar specifiek naar wordt gevraagd, is opmerkelijk.

Bovendien verklaart zij later dat zij enkel met u en met niemand anders contact had in Afghanistan. Zij verklaart geen contact te hebben gehad met een buur, een vriend of een zus (CGVS (...), p. 12). Geconfronteerd met twijfels hierover, verklaart zij dat zij naar het huis van haar vader ging (CGVS (...), p. 12). Echter verklaart zij vervolgens dat zij over niets sprak en vraagt ze zich luidop af waarover ze had moeten praten (CGVS (...), p. 12). Gevraagd of vrouwen onder elkaar dan nooit zaken bespraken, vraagt uw vrouw wat voor zaken (CGVS (...), p. 12), waarna zij verklaart dat er naast vrouwenzaken niets anders was om over te praten (CGVS (...), p. 12). Dergelijke verklaringen schetsen een weinig geloofwaardige weergave van het leven van uw vrouw in Afghanistan en doen verder twijfelen aan door jullie voorgehouden herkomst.

Uw vrouw gevraagd hoe de veiligheidssituatie was in uw dorp, verklaart zij louter dat het in jullie regio allemaal de taliban, “die dingen” is (CGVS (...), p. 12). Gevraagd wat de taliban in jullie dorp doet, komt ze niet verder dan te stellen dat ze tegen de overheid vechten en dat zij niet veel over hen weet (CGVS (...), p. 12). Gevraagd naar lokale talibancommandanten, vraagt uw vrouw hoe zij dit zou moeten weten (CGVS (...), p. 12). Uw vrouw weet verder niet te vertellen wat voor veiligheidsincidenten er gebeurden (CGVS (...), p. 13), wanneer de laatste verkiezingen plaatsvonden (CGVS (...), p. 13), over wat die laatste verkiezingen precies gingen (CGVS (...), p. 13) en wie de districtschef was (CGVS (...), p. 13). Een dergelijke beperkte kennis van de veiligheidssituatie in uw en haar dorp van afkomst, is vreemd.

Zelfs van een Afghaanse vrouw kan immers enige kennis worden verwacht van haar regio van herkomst en de veiligheidssituatie daar temeer daar uw echtgenote zich in de vier jaar na uw vertrek en voor haar beweerde tweede huwelijk als alleenstaande vrouw met de zorg voor een jong kind diende bezig te houden.

Tot slot dient er met betrekking tot uw verklaringen over de verblijfplaatsen van u en uw echtgenote worden vastgesteld dat jullie geen objectieve bewijsstukken aanbrengen in dit verband. Uit de door u voorgelegde huwelijksakte blijkt immers nergens een geboorte- of verblijfplaats voor het huwelijk in Iran werd afgesloten. De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken houden geen enkel verband met uw identiteit of verblijfplaatsen in Afghanistan. De door u voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde kopie van een taskara legde u niet voor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

De vaststelling dat u er niet in slaagt om enig bewijs van uw identiteit en verblijfplaatsen voor te leggen is des te opvallend aangezien uit de stukken met betrekking tot uw verzoek in Noorwegen en Zweden blijkt dat u op dat ogenblik wel degelijk over dergelijke documenten beschikte. Zo legde op 11 januari 2005 een Afghaans rijbewijs voor en beschikte u er blijkbaar over twee paspoorten (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p.3). In het kader van een verzoek om internationale bescherming bij de Zweedse autoriteiten legde u op 9 juli 2015 dan weer een kopie van een taskara voor (Registratie aanvraag Zweden, p. 1/7). In België verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en de kopie van de taskara die u bij deze dienst vermeldde legde u uiteindelijk nooit voor.

Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de verblijfplaatsen van u en uw echtgenote voor uw vlucht uit uw land van herkomst in 2003 en doen ernstig twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze op basis van uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw als weinig geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

U verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan uw landgenoten te vrezen omwille van de heersende perceptie dat u zich zou hebben bekeerd tot het christendom. U vreest in het bijzonder G.S., de man waarmee uw vrouw gedwongen moest trouwen omwille van uw vermeend christelijk geloof. Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot haar tweede huwelijk. Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u de aanleiding voor de conclusie dat u zich bekeerd zou hebben, uw deelname aan een hongerstaking in een kerk in Noorwegen (CGVS, p. 19), niet aannemelijk maakt. U legt in verband met deze hongerstaking immers weinig coherente verklaringen af. Zo komt u, gevraagd naar het tijdstip waarop de hongerstaking plaatsvond, niet verder dan te stellen dat u het zich niet exact meer herinnert, dat het misschien in 2006 of zoiets en ongeveer vier tot vijf jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan was (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt met enige zekerheid een dergelijk belangrijk moment in uw leven in de tijd te situeren is ongeloofwaardig. U brengt evenmin objectieve bewijsstukken aan waaruit uw aanwezigheid bij de hongerstaking zou kunnen worden afgeleid. Dit terwijl er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u wel degelijk over bijvoorbeeld foto's van uw aanwezigheid zou beschikken.

Naast de vaststelling dat u uw deelname aan de hongerstaking niet aantoont moet er verder worden opgemerkt dat uw verklaringen over de man die uw schoonvader op de hoogte zou hebben gebracht van uw deelname aan de hongerstaking, en bijgevolg van uw beweerde bekering, evenmin overtuigen. Gevraagd hoe haar vader op de hoogte raakte van uw vermeende bekering stelde uw vrouw immers dat zij het niet zeker wist en dat het om iemand dicht bij haar vader ging waarvan ze niet exact wist wat hij voor haar vader betekende, een vriend of zo (CGVS, (...), p.9). U beweerde voor de Commissaris-generaal echter dat de man aangaf een familielid van uw schoonvader te zijn (CGVS, p.20). Ook blijkt u noch uw echtgenote op de hoogte van wat de man uw schoonvader heeft getoond of gezegd. U verklaart louter dat u van uw vrouw hebt gehoord dat zij had gehoord dat u naar de kerk ging (CGVS, p. 25). U weet niet of hij foto's en video's van u buiten de kerk heeft opgenomen, of in de kerk zelf (CGVS, p. 19).

Ook de verklaringen van u en uw vrouw met betrekking tot de man die zij huwde zijn dermate vaag dat er maar weinig geloof kan aan worden gehecht. Zo blijkt u bijzonder weinig te weten over het huwelijk van uw vrouw met G.S.

Gevraagd naar wat u over G.S. weet, blijkt u enkel te weten dat hij religieus, serieus en ook afkomstig van Baraki Rajan is (CGVS, p. 22). U verklaart verder niets te weten over hem en niet naar zijn werk te hebben gevraagd (CGVS, p. 22). Vreemd genoeg verklaart uw vrouw dat G.S. een winkel had, op het land werkte en talib was (CGVS (...), p. 5), activiteiten waarvan men redelijkerwijs kan verwachten dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Te meer aangezien dergelijke informatie als uitermate relevant voor de inschatting van de risico's verbonden aan uw hernieuwde claim op uw vrouw en kind is. U weet verder evenmin wanneer ze getrouwd zijn (CGVS, p. 22) en waar uw vrouw verbleef in de loop van haar tweede huwelijk. U gaf hierover aan te denken dat ze in Baraki Rajan verbleef maar het niet exact te weten (CGVS, p.24). Ook uw vrouw legde vreemde verklaringen af over haar huwelijk met G.S.. Gevraagd hoelang zij getrouwd was, zei uw vrouw het niet exact meer te weten en dat het zoiets was als vier à vijf jaar (CGVS (...), p. 5). Gevraagd wat hij als talib deed, verklaarde uw vrouw dat hij gewapend was, 's nachts met de taliban rondliep en dat zij de rest niet wist (CGVS (...), p. 5). Gevraagd wat zij van hem weet, zegt zij dat ze niets anders van hem weet (CGVS (...), p. 5). Ook op de vraag waarom ze precies met hém moest trouwen, moet zij het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p. 5).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er ernstig worden getwijfeld aan de beweringen van u en uw echtgenote in verband met het tweede huwelijk van uw vrouw en de overtuiging van uw netwerk in Afghanistan dat u zich zou hebben bekeerd.

Vervolgens legt u ook weinig doorleefde verklaringen af met betrekking tot de periode tussen het moment waarop u het contact met uw vrouw verloor en uw terugkeer naar Afghanistan. Het is immers weinig aannemelijk dat u pas vier jaar nadat u het contact met uw vrouw en zoon verliest, beslist om terug te keren naar Afghanistan zonder in deze periode een poging te doen om zich verder te informeren terwijl u wel aangeeft dat u dacht dat er misschien een ramp was gebeurd of dat zij werden gedood door uw vijand (CGVS, p.22). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand had om te contacteren in de regio aangezien het contact met uw oom na vier jaar werd verbroken, iedereen religieus is in de regio en u geen nummers had van mensen in de regio (CGVS, p.23). Dit verklaart echter niet waarom u pas na vier jaar zonder nieuws beslist om naar Afghanistan terug te keren om zich te informeren over de toestand van uw vrouw en kind (CGVS, p.22). Gepeild naar uw pogingen om meer informatie te verkrijgen over uw gezin, verklaart u initieel dat u van vrienden en zussen hoorde dat ze geen contact hadden met haar (CGVS, p. 22). Gevraagd aan wie u precies u informatie vroeg, stelt u vreemd genoeg en in tegenstelling tot hetgeen u net voordien aangaf, dat u het enkel aan uw zus vroeg (CGVS, p. 22-23). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, vraagt u aan wie u het had moeten vragen (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u niet meer moeite deed om te weten te komen wat er precies met uw vrouw en kind was gebeurd, verklaart u vaagweg dat iedereen in rurale gebieden religieus is en de mentaliteit van de taliban heeft, waarna u verklaart dat u geen nummer of emailadres van iemand had en waarna u vraagt aan wie u het had moeten vragen (CGVS, p. 23). Over waarom u dan toch uiteindelijk besloot om terug naar Logar te gaan, verklaart u kortweg dat u uw leven beu was (CGVS, p. 23).

Overigens is de door u geschetste gang van zaken, namelijk dat uw vrouw na uw huwelijk gedwongen werd met een andere man te trouwen, hoogst opmerkelijk gezien de context van een ruraal gebied in Afghanistan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, informatie die u zelf overigens ook beaamt (CGVS, p. 7), wordt het huwelijk in Afghanistan als een verbintenis gezien waarbij de man de autoriteit heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw vrouw zomaar aan een andere man wordt gegeven terwijl ze al getrouwd was is dan ook opmerkelijk.

Tot slot verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de Afghaanse autoriteiten vreest omdat uw schoonvader aan de autoriteiten zou hebben verteld over uw bekering tot het christendom (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en vraag 5), terwijl u op het CGVS hierover niets vermeldt (CGVS, p. 19).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade als gevolg van uw vermeende bekering en het tweede huwelijk van uw echtgenote.

Inzake uw vrees voor de problemen die tot de dood van uw vader en jongere broer en uw vertrek naar Pakistan hebben geleid, dient vastgesteld dat uw verklaringen hierover als weinig aannemelijk kunnen worden beschouwd. Volgens uw verklaringen bent u alleen naar Pakistan vertrokken toen u vijftien jaar was omwille van een gronddispuut met een lid van de Hezb-e-Jamiatpartij (CGVS, p. 10). Uw kennis over dit gronddispuut is echter opvallend gebrekkig. Zo weet u niet wie uw vader en broer heeft gedood (CGVS, p. 10) en waarover het conflict precies ging (CGVS, p. 10).

U verklaart niet meer te weten dan dat er sommige familieleden van dit Jamiat-lid gewond raakten bij dit conflict en dat het om een intern conflict tussen partijen ging (CGVS, p. 10). Gevraagd wanneer uw vader en broer zijn gedood, zegt u het zich niet exact meer te kunnen herinneren en zegt dat u het ongeveer twee à drie jaar of misschien vijf jaar voor uw vertrek naar Noorwegen was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoelang u nog in Afghanistan bleef na de dood van uw vader en broer zegt u dat u denkt dat u nog vier à vijf jaar bleef, maar dat u het zich niet exact meer kan herinneren (CGVS, p. 10). Dat u er initieel niet in slaagt om een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in de tijd te situeren is opvallend. Bovendien is er volgens uw verklaringen niets meer gebeurd na de dood van uw vader en broer als gevolg van deze vijandschap (CGVS, p. 12), waardoor de concrete aanleiding voor uw vertrek naar Pakistan vier à vijf jaar later ontbreekt. Overigens keert u na uw verblijf in Europa naar hetzelfde dorp waar volgens uw verklaringen het conflict plaatsvond omdat uw zus op bezoek kwam en om daar te trouwen (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd, geeft u de weinig aannemelijke verklaringen dat de vijand niet te weten was gekomen dat u daar was en dat ze niet op zoek waren naar u (CGVS, p. 14). Dat u er bovendien nog twee à drie maanden verbleef en er huwde met uw vrouw zonder dat u er problemen hebt ervaren (CGVS, p. 16), wijst verder op het ontbreken van een gegronde vrees als gevolg van deze door u voorgehouden vijandschap.

Uit uw verklaringen in dit verband kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Wat betreft de perceptie die in Afghanistan zou heersen van u als verwesterd persoon als gevolg van uw jarenlang verblijf in Europa, dient opgemerkt dat u op geen enkele manier in concreto aantoonbaar dat uw verblijf in Europa van u een dussdanig verwesterd man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Afghanistan gemarginaliseerd of vervolgd zal worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in een precaire sociaaleconomische situatie, zal terechtkomen.

Op basis van al het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet,

dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 23 februari 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

De door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw regio van herkomst in Afghanistan, noch over de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen herstellen. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot de huwelijksakte die u neerlegt, dient opgemerkt dat dit louter aantoont dat u in Iran gehuwd bent met G. A., wat niet betwist wordt. Wat betreft de twee privéfoto's van uw huwelijk in Iran, dient opgemerkt dat nergens uit deze foto's het tijdstip, de locatie of de omstandigheden kunnen worden afgeleid. Wat betreft het medisch attest aangaande de medische problemen van uw zoon X dient opgemerkt dat de leer- en psychologische problemen van uw zoon in België geenszins een indicatie kunnen vormen voor uw werkelijke herkomst en identiteit. Wat betreft het medisch attest aangaande uw medische problemen dient opgemerkt dat uit dit document niet kan afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden dit letsel is opgelopen. Bovendien verklaarde u hierover dat u dit letsel onderweg naar Europa hebt opgelopen (CGVS, p. 4), waardoor een concrete band met uw werkelijke regio van herkomst volledig ontbreekt. Wat betreft de Noorse VISA-kaart die u voorlegt, dient vastgesteld dat louter uw verblijf in Noorwegen kan aantonen, maar in geen geval uw werkelijke identiteit, regio van herkomst en plaatsen van verblijf kan staven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt. Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”

Gezien voorgaande vaststellingen kan er ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers in het opschrift van hun verzoekschrift stellen dat zij een “*verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring*” bij de Raad indienen, merkt de Raad op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissingen kan bevestigen of hervormen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoekers menen dat zij in aanmerking komen om te worden erkend als vluchteling en voeren, na een korte theoretische toelichting over de beginselen van behoorlijk bestuur, aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet volstaan om de beslissingen te dragen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers duidelijk dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Verzoekers geven een korte theoretische toelichting over het begrip ‘gegronde vrees voor vervolging’.

Zij wijzen erop dat een aantal elementen in hun verzoeken niet worden betwist door de commissaris-generaal: de identiteit en nationaliteit van beide verzoekers, het verblijf van verzoeker in Noorwegen, Zweden, Finland en Denemarken, het feit dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten toen hij nog zeer jong was, zijn daaropvolgend verblijf in de stad Peshawar in Pakistan en vervolgens zijn terugkeer naar Baraki Rajan. Evenmin wordt het huwelijk tussen verzoekers betwist noch het feit dat verzoeker twee à drie maanden na dit huwelijk Afghanistan verliet omwille van de veiligheidssituatie en zijn verblijf in Noorwegen van 2003 tot 2012.

Verzoekers menen evenwel dat de omstandigheden van verzoekers terugkeer naar het dorp Baraki Rajan na zijn verblijf in Noorwegen niet afdoende werden onderzocht. Verzoekers begrijpen evenmin waarom de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd, noch enige motieven heeft opgenomen in de bestreden beslissingen inzake de kennis van verzoeker over zijn regio van herkomst.

Verder achten verzoekers het onderzoek naar de kennis van verzoekster inzake de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst gebrekkig, omdat de commissaris-generaal gebrekkige motieven opneemt in zijn beslissing die niet volstaan om verzoeksters verblijf in haar regio van herkomst uit te sluiten.

Het feit dat ze slechts een beperkte kennis heeft van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst is immers conform haar profiel, zoals blijkt uit haar verklaringen tijdens de procedure.

Verzoekster verklaarde analfabeet te zijn en tot aan haar vertrek uit Afghanistan in het dorp Baraki Rajan te hebben verbleven. Zij verklaarde tevens dat zij psychologische problemen had en dat zij bij haar echtgenoot en kinderen wil blijven.

Verzoekers menen verder dat het onderzoek van de commissaris-generaal gebrekkig is omdat in het administratief dossier geen informatie werd opgenomen betreffende verzoeksters verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Denemarken. Verzoekers menen dat “[i]ndien de verwerende partij vorige verzoeken in andere lidstaten wil onderzoeken dient ze dit in het geheel onderzoeken aangezien hiermee een duidelijker beeld naar voren kan komen inzake het profiel van verzoekers.”

Verzoekers menen verder dat de motivering in de bestreden beslissingen inzake verzoekers verwestering omwille van zijn lang verblijf in Europa “gebrekkig” en “niet afdoende” is. Verzoekers lang verblijf in Europa sinds 2003 wordt niet betwist. Hij citeert hierbij uit de UNHCR’s “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 waaruit blijkt dat personen die beschouwd worden als verwesterd een risicoprofiel hebben en uit informatie van “*Amnesty International*” van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit blijkt dat “*een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn.*”

Verzoekers menen dat, gelet op hun pogingen om zich in Europa te vestigen, het “*evident*” is dat zij in Afghanistan in een preciaire sociaaleconomische situatie zullen terecht komen. Dit element werd niet onderzocht door de commissaris-generaal, noch werden verzoekers hiermee geconfronteerd. Zij menen dan ook dat hun verwestering niet ernstig in twijfel wordt getrokken. Zij wijzen erop dat “*de zaak gaat dan ook over de fundamentele vraag of vrouwen, zoals verzoekster die in België een westerse levensstijl hebben ontwikkeld door de Vluchtelingenconventie, het EVRM en de Europese richtlijnen inzake asiel worden beschermd*”. Zij verwijzen hierbij naar een arrest van de Nederlandse Raad van State inzake de nood aan internationale bescherming voor verwesterde vrouwen. Hij leidt hieruit af dat *in casu* onvoldoende werd onderzocht of “*aanpassing echt niet mogelijk is en wat er gebeurt als eerste verzoeker toch terug moet keren en hij bij terugkeer niet – volledig kan aanpassen*”. De commissaris-generaal houdt dan ook onvoldoende rekening met de kwetsbaarheid van verzoekers gezin en hun langdurig verblijf en integratie in België. Zij menen dan ook dat eerste verzoeker tot een sociale groep behoort in de zin van artikel 48/3, § 4, van de Vreemdelingenwet, namelijk “*een Afghaanse verwesterde man die lang verblijft kent in Europa die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden*”. Verzoekers citeren nog uit informatie van “*Asylos*” van augustus 2017 inzake verwesterde terugkeerders naar Kabul.

Verzoekers verwijzen verder nog naar een arrest van de Raad (RvV 8 mei 2018, nr. 203 669) en menen dat hieruit kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal een onderzoek moet doen naar de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekers, gezien de commissaris-generaal “*veel elementen*” ter beschikking heeft om dit onderzoeken. Zij achten dergelijk onderzoek “*pertinenter dan ooit*”. Ze citeren uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van 30 augustus 2018 en een verslag van de “*Contactvergadering internationale bescherming*” van Myria waaruit volgens hen blijkt dat Kabul in principe geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief biedt en dat de commissaris-generaal “*in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen*”. In het geval van verzoekers is dergelijke analyse echter niet gemaakt of afdoende gemotiveerd.

Verzoekers menen verder dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij citeren uit het EASO-rapport “*Afghanistan. Security situation – Update*” van mei 2018 en informatie van ecoi.net, “*General security situation in Afghanistan and events in Kabul*” van 25 februari 2019 inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Verzoekers besluiten hieruit dat “*Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.*

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.”

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

3.3. De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt hebben. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissingen motiveerden immers terecht dat verzoekers verklaringen over hun verblijfplaatsen in Afghanistan worden ondergraven door de vaststelling dat (i) verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen van 26 augustus 2003 verklaarde dat (a) hij geboren werd in de stad Kabul en tot zijn vertrek naar Europa in het dorp Deh Khedadad in de provincie Kabul heeft verbleven en (b) dat zijn vrouw in kinderen in de stad Kabul verbleven bij zijn vertrek uit Afghanistan, terwijl verzoekers thans aangeven dat zij enkel woonachtig geweest zijn in het dorp Baraki Rajan in Afghanistan (administratief dossier F.R., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6, 23; administratief dossier G.A., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3-4), (ii) verzoekster vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar levensomstandigheden in het dorp Baraki Rajan en (iii) verzoeksters kennis van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst lacunair is, (iv) verzoekers geen objectieve bewijsstukken neerleggen in verband met hun verblijfplaatsen, terwijl uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (administratief dossier F.R., Landeninformatie, stuk 13, nr. 1-3; administratief dossier G.A., Landeninformatie, stuk 13, nr. 1-3) blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Noorwegen en Zweden over een rijbewijs, paspoorten en een taskara beschikte, hoewel verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende dat hij ooit in het bezit geweest is van een paspoort (administratief dossier F.R., DVZ-verklaring, stuk 14, p. 10).

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar verzoeksters profiel ter minimalisering van verzoeksters kennis van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissingen op pertinente en terechte wijze werd gemotiveerd waarom dergelijke kennis, zelfs rekening houdende met haar profiel, van verzoekster kan worden verwacht: *“Een dergelijke beperkte kennis van de veiligheidssituatie in uw en haar dorp van afkomst, is vreemd. Zelfs van een Afghaanse vrouw kan immers enige kennis worden verwacht van haar regio van herkomst en de veiligheidssituatie daar temeer daar uw echtgenote zich in de vier jaar na uw vertrek en voor haar beweerde tweede huwelijk als alleenstaande vrouw met de zorg voor een jong kind diende bezig te houden.”* Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift zelf andermaal dat zij vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek uit Afghanistan in het dorp Baraki Rajan heeft verbleven, zodat van verzoekster des te meer een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van de veiligheidssituatie in haar regio kan worden verwacht.

De Raad merkt hierbij nog op dat zelfs van een analfabete vrouw zonder scholing redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeksters ongeschooldheid niet inhoudt dat haar inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of haar zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Verzoekster voert aan dat zij over psychologische problemen beschikt, doch brengt geen bewijs bij van enige psychologische problemen in haar hoofde die haar cognitieve vermogen dusdanig zouden hebben aangetast dat zij niet in staat is om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, sluit verzoeksters lacunaire kennis met betrekking tot de veiligheidssituatie in haar vermeende regio van herkomst weldegelijk uit dat zij hier tot aan haar vertrek uit Afghanistan heeft verbleven.

Het louter verwijzen naar bepaalde niet-betwiste elementen in hun verklaringen doet bovendien geen afbreuk aan bovenstaande pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissingen waaruit genoegzaam kan blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden herkomst en verblijf in het dorp Baraki Rajan, in het district Baraki Barak in de provincie Logar in Afghanistan.

De Raad wijst er vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, verzoekers verblijf in de stad Peshawar in Pakistan en zijn terugkeer naar Baraki Rajan worden ondergraven door de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en verblijfplaatsen in Afghanistan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoekers in de bestreden beslissingen op te nemen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar en dat de bestreden beslissingen geen motieven bevatten over (i) de omstandigheden van verzoekers terugkeer naar Baraki Rajan na zijn verblijf in Noorwegen, (ii) verzoekers kennis van zijn vermeende regio van herkomst en (iii) verzoeksters verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Denemarken kan dan ook geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Dit geldt temeer nu verzoekers niet *in concreto* toelichten op welke wijze deze elementen de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt genoegzaam dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij afkomstig zijn uit het dorp Baraki Rajan, in het district Baraki Barak in de provincie Logar in Afghanistan. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoekers voorgehouden herkomst. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissingen pertinent en terecht motiveerden dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de door hun aangehaalde vervolgingsfeiten, hetgeen door verzoekers overigens niet concreet wordt betwist in hun verzoekschrift.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat zij verwesterd zijn omwille van hun langdurig verblijf en betwisten de motivering in de bestreden beslissingen hieromtrent. Waar zij hierbij verwijzen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders worden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie inzake de verwestering en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghanen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers dienen hun vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient aldus rekening te worden gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

In casu maken verzoekers hun verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, merkt de Raad vooreerst op dat dergelijke verwijzingen niet dienstig zijn bij een gebrek aan precedentenwerking. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer zouden kunnen of willen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. Verzoekers beperken zich immers louter tot een algemene verwijzing naar verblijf in Europa en integratie in België. Zij tonen hiermee echter niet aan dat zij zich omwille van hun langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat zij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeren. Verzoekers tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van een langdurig verblijf in Europa een doelwit vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat zij enigszins geviseerd worden hierdoor. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat zijn lang verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon heeft gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zal kunnen afnemen. Deze motivering geldt ook voor verzoekster. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal wordt overgenomen:

“Vooreerst moet er immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde inzake uw regio van herkomst in Afghanistan niet overeenkomen met uw verklaringen voor de Noorse asielinstanties in dit verband.

Waar u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming aangeeft dat u in het dorp Baraki Rajan van de Afghaanse provincie Logar werd geboren en in hetzelfde dorp verbleef tot u op uw vijftiende naar Pakistan trok (Verklaring DVZ, vraag 10 en CGVS, p. 6), blijkt uit uw verklaringen voor de Noorse instanties dat u in de Afghaanse hoofdstad Kaboel werd geboren (Formulier voor de registratie

van de aankomst en meer uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 8, k). In het kader van deze procedure gaf u verder aan tot op 15 januari 2003 in Deh Khedadad dorp (Zaman Khan) in Kaboel te hebben verbleven. Dit zou uw laatste adres in Afghanistan zijn geweest tot u zeven maand voor uw verklaringen in Noorwegen, Afghanistan verliet (Formulier voor de registratie van de aankomst en meer uitgebreide registratie van asielzoekers, punt 12, a). Pas in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Noorse overheden beweerde u, net zoals u aangeeft in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming, in Logar te zijn geboren en er tot uw vijftiende te hebben verbleven (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p. 3).

Ook uw verklaring over de verblijfplaats van uw echtgenote voor uw eerste vertrek uit Afghanistan verschillen voor de Belgische en Noorse overheden. Zo stellen u en uw vrouw naar aanleiding van jullie huidig verzoek dat zij na jullie huwelijk in Logar achterbleef (CGVS man, p. 16 en CGVS vrouw p.4) terwijl u in Noorwegen aangaf dat zij samen met uw zoon in Kaboel bleef toen u Afghanistan verliet (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p.2).

Wat betreft jullie verklaringen over de verblijfplaatsen van uw echtgenote moet overigens ook worden gesteld dat uw vrouw weinig overtuigende verklaringen aflegde aangaande haar herkomst uit Baraki Rajan. Gevraagd naar welke plaatsen en dorpen in haar district zij doorheen haar leven in Afghanistan is gegaan, verklaart zij niet naar andere dorpen te zijn geweest en dat zij het huis niet mocht verlaten (CGVS (...), p. 7). Gevraagd om haar leven te beschrijven tijdens de laatste jaren in Afghanistan, zegt zij opnieuw dat zij het huis niet verliet en dat zij enkel werk in het huis deed (CGVS (...), p. 7). Zij verklaarde dat zij naar de bazaar, om water, noch naar ceremonies zoals huwelijken of begrafenissen ging (CGVS (...), p.7-8). Vervolgens werd uw vrouw gevraagd of zij ooit familie bezocht, waarop zij verklaarde dat zij alleen tot Qalay Faiz ging om familie te bezoeken, en hierbij langs de dorpen Qalay Mezir en Qalay Bakauri moest (CGVS (...), p. 8). Dat uw vrouw initieel verklaart nooit het huis te hebben verlaten en vervolgens verklaart dat zij toch naar een verder gelegen dorp ging om familie te bezoeken wanneer daar specifiek naar wordt gevraagd, is opmerkelijk.

Bovendien verklaart zij later dat zij enkel met u en met niemand anders contact had in Afghanistan. Zij verklaart geen contact te hebben gehad met een buur, een vriend of een zus (CGVS (...), p. 12). Geconfronteerd met twijfels hierover, verklaart zij dat zij naar het huis van haar vader ging (CGVS (...), p. 12). Echter verklaart zij vervolgens dat zij over niets sprak en vraagt ze zich luidop af waarover ze had moeten praten (CGVS (...), p. 12). Gevraagd of vrouwen onder elkaar dan nooit zaken bespraken, vraagt uw vrouw wat voor zaken (CGVS (...), p. 12), waarna zij verklaart dat er naast vrouwenzaken niets anders was om over te praten (CGVS (...), p. 12). Dergelijke verklaringen schetsen een weinig geloofwaardige weergave van het leven van uw vrouw in Afghanistan en doen verder twijfelen aan door jullie voorgehouden herkomst.

Uw vrouw gevraagd hoe de veiligheidssituatie was in uw dorp, verklaart zij louter dat het in jullie regio allemaal de taliban, "die dingen" is (CGVS (...), p. 12). Gevraagd wat de taliban in jullie dorp doet, komt ze niet verder dan te stellen dat ze tegen de overheid vechten en dat zij niet veel over hen weet (CGVS (...), p. 12). Gevraagd naar lokale talibancommandanten, vraagt uw vrouw hoe zij dit zou moeten weten (CGVS (...), p. 12). Uw vrouw weet verder niet te vertellen wat voor veiligheidsincidenten er gebeurden (CGVS (...), p. 13), wanneer de laatste verkiezingen plaatsvonden (CGVS (...), p. 13), over wat die laatste verkiezingen precies gingen (CGVS (...), p. 13) en wie de districtschef was (CGVS (...), p. 13). Een dergelijke beperkte kennis van de veiligheidssituatie in uw en haar dorp van afkomst, is vreemd. Zelfs van een Afghaanse vrouw kan immers enige kennis worden verwacht van haar regio van herkomst en de veiligheidssituatie daar temeer daar uw echtgenote zich in de vier jaar na uw vertrek en voor haar beweerde tweede huwelijk als alleenstaande vrouw met de zorg voor een jong kind diende bezig te houden.

Tot slot dient er met betrekking tot uw verklaringen over de verblijfplaatsen van u en uw echtgenote worden vastgesteld dat jullie geen objectieve bewijsstukken aanbrengen in dit verband. Uit de door u voorgelegde huwelijksakte blijkt immers nergens een geboorte- of verblijfplaats voor het huwelijk in Iran werd afgesloten. De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken houden geen enkel verband met uw identiteit of verblijfplaatsen in Afghanistan. De door u voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde kopie van een taskara legde u niet voor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

De vaststelling dat u er niet in slaagt om enig bewijs van uw identiteit en verblijfplaatsen voor te leggen is des te opvallend aangezien uit de stukken met betrekking tot uw verzoek in Noorwegen en Zweden blijkt dat u op dat ogenblik wel degelijk over dergelijke documenten beschikte. Zo legde op 11 januari 2005 een Afghaans rijbewijs voor en beschikte u er blijkbaar over twee paspoorten (Beslissing van de Vreemdelingencommissie, p.3). In het kader van een verzoek om internationale bescherming bij de Zweedse autoriteiten legde u op 9 juli 2015 dan weer een kopie van een taskara voor (Registratie aanvraag Zweden, p. 1/7). In België verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en de kopie van de taskara die u bij deze dienst vermeldde legde u uiteindelijk nooit voor.

Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de verblijfplaatsen van u en uw echtgenote voor uw vlucht uit uw land van herkomst in 2003 en doen ernstig twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze op basis van uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw als weinig geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

U verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan uw landgenoten te vrezen omwille van de heersende perceptie dat u zich zou hebben bekeerd tot het christendom. U vreest in het bijzonder G.S., de man waarmee uw vrouw gedwongen moest trouwen omwille van uw vermeend christelijk geloof. Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot haar tweede huwelijk. Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u de aanleiding voor de conclusie dat u zich bekeerd zou hebben, uw deelname aan een hongerstaking in een kerk in Noorwegen (CGVS, p. 19), niet aannemelijk maakt. U legt in verband met deze hongerstaking immers weinig coherente verklaringen af. Zo komt u, gevraagd naar het tijdstip waarop de hongerstaking plaatsvond, niet verder dan te stellen dat u het zich niet exact meer herinnert, dat het misschien in 2006 of zoiets en ongeveer vier tot vijf jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan was (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt met enige zekerheid een dergelijk belangrijk moment in uw leven in de tijd te situeren is ongeloofwaardig. U brengt evenmin objectieve bewijsstukken aan waaruit uw aanwezigheid bij de hongerstaking zou kunnen worden afgeleid. Dit terwijl er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u wel degelijk over bijvoorbeeld foto's van uw aanwezigheid zou beschikken.

Naast de vaststelling dat u uw deelname aan de hongerstaking niet aantoont moet er verder worden opgemerkt dat uw verklaringen over de man die uw schoonvader op de hoogte zou hebben gebracht van uw deelname aan de hongerstaking, en bijgevolg van uw beweerde bekering, evenmin overtuigen. Gevraagd hoe haar vader op de hoogte raakte van uw vermeende bekering stelde uw vrouw immers dat zij het niet zeker wist en dat het om iemand dicht bij haar vader ging waarvan ze niet exact wist wat hij voor haar vader betekende, een vriend of zo (CGVS, (...), p.9). U beweerde voor de Commissaris-generaal echter dat de man aangaf een familielid van uw schoonvader te zijn (CGVS, p.20). Ook blijkt u noch uw echtgenote op de hoogte van wat de man uw schoonvader heeft getoond of gezegd. U verklaart louter dat u van uw vrouw hebt gehoord dat zij had gehoord dat u naar de kerk ging (CGVS, p. 25). U weet niet of hij foto's en video's van u buiten de kerk heeft opgenomen, of in de kerk zelf (CGVS, p. 19).

Ook de verklaringen van u en uw vrouw met betrekking tot de man die zij huwde zijn dermate vaag dat er maar weinig geloof kan aan worden gehecht. Zo blijkt u bijzonder weinig te weten over het huwelijk van uw vrouw met G.S. Gevraagd naar wat u over G.S. weet, blijkt u enkel te weten dat hij religieus, serieus en ook afkomstig van Baraki Rajan is (CGVS, p. 22). U verklaart verder niets te weten over hem en niet naar zijn werk te hebben gevraagd (CGVS, p. 22). Vreemd genoeg verklaart uw vrouw dat G.S. een winkel had, op het land werkte en talib was (CGVS (...), p. 5), activiteiten waarvan men redelijkerwijs kan verwachten dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Te meer aangezien dergelijke informatie als uitermate relevant voor de inschatting van de risico's verbonden aan uw hernieuwde claim op uw vrouw en kind is. U weet verder evenmin wanneer ze getrouwd zijn (CGVS, p. 22) en waar uw vrouw verbleef in de loop van haar tweede huwelijk. U gaf hierover aan te denken dat ze in Baraki Rajan verbleef maar het niet exact te weten (CGVS, p.24). Ook uw vrouw legde vreemde verklaringen af over haar huwelijk met G.S.. Gevraagd hoelang zij getrouwd was, zei uw vrouw het niet exact meer te weten en dat het zoiets was als vier à vijf jaar (CGVS (...), p. 5).

Gevraagd wat hij als talib deed, verklaarde uw vrouw dat hij gewapend was, 's nachts met de taliban rondliep en dat zij de rest niet wist (CGVS (...), p. 5).

Gevraagd wat zij van hem weet, zegt zij dat ze niets anders van hem weet (CGVS (...), p. 5). Ook op de vraag waarom ze precies met hém moest trouwen, moet zij het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p. 5).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er ernstig worden getwijfeld aan de beweringen van u en uw echtgenote in verband met het tweede huwelijk van uw vrouw en de overtuiging van uw netwerk in Afghanistan dat u zich zou hebben bekeerd.

Vervolgens legt u ook weinig doorleefde verklaringen af met betrekking tot de periode tussen het moment waarop u het contact met uw vrouw verloor en uw terugkeer naar Afghanistan. Het is immers weinig aannemelijk dat u pas vier jaar nadat u het contact met uw vrouw en zoon verliest, beslist om terug te keren naar Afghanistan zonder in deze periode een poging te doen om zich verder te informeren terwijl u wel aangeeft dat u dacht dat er misschien een ramp was gebeurd of dat zij werden gedood door uw vijand (CGVS, p.22). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand had om te contacteren in de regio aangezien het contact met uw oom na vier jaar werd verbroken, iedereen religieus is in de regio en u geen nummers had van mensen in de regio (CGVS, p.23). Dit verklaart echter niet waarom u pas na vier jaar zonder nieuws beslist om naar Afghanistan terug te keren om zich te informeren over de toestand van uw vrouw en kind (CGVS, p.22). Gepeild naar uw pogingen om meer informatie te verkrijgen over uw gezin, verklaart u initieel dat u van vrienden en zussen hoorde dat ze geen contact hadden met haar (CGVS, p. 22). Gevraagd aan wie u precies u informatie vroeg, stelt u vreemd genoeg en in tegenstelling tot hetgeen u net voordien aangaf, dat u het enkel aan uw zus vroeg (CGVS, p. 22-23). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, vraagt u aan wie u het had moeten vragen (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u niet meer moeite deed om te weten te komen wat er precies met uw vrouw en kind was gebeurd, verklaart u vaagweg dat iedereen in rurale gebieden religieus is en de mentaliteit van de taliban heeft, waarna u verklaart dat u geen nummer of emailadres van iemand had en waarna u vraagt aan wie u het had moeten vragen (CGVS, p. 23). Over waarom u dan toch uiteindelijk besloot om terug naar Logar te gaan, verklaart u kortweg dat u uw leven beu was (CGVS, p. 23).

Overigens is de door u geschetste gang van zaken, namelijk dat uw vrouw na uw huwelijk gedwongen werd met een andere man te trouwen, hoogst opmerkelijk gezien de context van een ruraal gebied in Afghanistan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, informatie die u zelf overigens ook beaamt (CGVS, p. 7), wordt het huwelijk in Afghanistan als een verbintenis gezien waarbij de man de autoriteit heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw vrouw zomaar aan een andere man wordt gegeven terwijl ze al getrouwd was is dan ook opmerkelijk.

Tot slot verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de Afghaanse autoriteiten vreest omdat uw schoonvader aan de autoriteiten zou hebben verteld over uw bekering tot het christendom (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en vraag 5), terwijl u op het CGVS hierover niets vermeldt (CGVS, p. 19).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade als gevolg van uw vermeende bekering en het tweede huwelijk van uw echtgenote.

Inzake uw vrees voor de problemen die tot de dood van uw vader en jongere broer en uw vertrek naar Pakistan hebben geleid, dient vastgesteld dat uw verklaringen hierover als weinig aannemelijk kunnen worden beschouwd. Volgens uw verklaringen bent u alleen naar Pakistan vertrokken toen u vijftien jaar was omwille van een gronddispuut met een lid van de Hezb-e-Jamiatpartij (CGVS, p. 10). Uw kennis over dit gronddispuut is echter opvallend gebrekkig. Zo weet u niet wie uw vader en broer heeft gedood (CGVS, p. 10) en waarover het conflict precies ging (CGVS, p. 10). U verklaart niet meer te weten dan dat er sommige familieleden van dit Jamiat-lid gewond raakten bij dit conflict en dat het om een intern conflict tussen partijen ging (CGVS, p. 10). Gevraagd wanneer uw vader en broer zijn gedood, zegt u het zich niet exact meer te kunnen herinneren en zegt dat u het ongeveer twee à drie jaar of misschien vijf jaar voor uw vertrek naar Noorwegen was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoelang u nog in Afghanistan bleef na de dood van uw vader en broer zegt u dat u denkt dat u nog vier à vijf jaar bleef, maar dat u het zich niet exact meer kan herinneren (CGVS, p. 10). Dat u er initieel niet in slaagt om een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in de tijd te situeren is opvallend. Bovendien is er volgens uw verklaringen niets meer gebeurd na de dood van uw vader en broer als gevolg van deze vijandschap (CGVS, p. 12), waardoor de concrete aanleiding voor uw vertrek naar Pakistan vier à vijf jaar later ontbreekt. Overigens keert u na uw verblijf in Europa naar hetzelfde dorp waar volgens uw verklaringen het conflict plaatsvond omdat uw zus op bezoek kwam en om daar te trouwen (CGVS, p. 14).

Hiermee geconfronteerd, geeft u de weinig aannemelijke verklaringen dat de vijand niet te weten was gekomen dat u daar was en dat ze niet op zoek waren naar u (CGVS, p. 14). Dat u er bovendien nog twee à drie maanden verbleef en er huwde met uw vrouw zonder dat u er problemen hebt ervaren (CGVS, p. 16), wijst verder op het ontbreken van een gegronde vrees als gevolg van deze door u voorgehouden vijandschap.

Uit uw verklaringen in dit verband kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Wat betreft de perceptie die in Afghanistan zou heersen van u als verwesterd persoon als gevolg van uw jarenlang verblijf in Europa, dient opgemerkt dat u op geen enkele manier in concreto aantoonbaar dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterd man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Afghanistan gemarginaliseerd of vervolgd zal worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in een precaire sociaaleconomische situatie, zal terechtkomen.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw regio van herkomst in Afghanistan, noch over de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen herstellen. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot de huwelijksakte die u neerlegt, dient opgemerkt dat dit louter aantoonbaar dat u in Iran gehuwd bent met G. A., wat niet betwist wordt. Wat betreft de twee privéfoto's van uw huwelijk in Iran, dient opgemerkt dat nergens uit deze foto's het tijdstip, de locatie of de omstandigheden kunnen worden afgeleid. Wat betreft het medisch attest aangaande de medische problemen van uw zoon X, dient opgemerkt dat de leer- en psychologische problemen van uw zoon in België geenszins een indicatie kunnen vormen voor uw werkelijke herkomst en identiteit. Wat betreft het medisch attest aangaande uw medische problemen dient opgemerkt dat uit dit document niet kan afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden dit letsel is opgelopen. Bovendien verklaarde u hierover dat u dit letsel onderweg naar Europa hebt opgelopen (CGVS, p. 4), waardoor een concrete band met uw werkelijke regio van herkomst volledig ontbreekt. Wat betreft de Noorse VISA-kaart die u voorlegt, dient vastgesteld dat louter uw verblijf in Noorwegen kan aantonen, maar in geen geval uw werkelijke identiteit, regio van herkomst en plaatsen van verblijf kan staven."

Derhalve hebben verzoekers op ernstige wijze verzaakt aan de op hun rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoekers weigeren aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maken het derhalve onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op de hun verblijfplaatsen in Afghanistan voor hun vertrek naar België. Indien verzoekers menen wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hen toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op hen schouder rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over hun verblijfplaatsen, *quod non in casu*. De door verzoekers toegevoegde landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoekers in gebreke blijven om een verband aan te tonen tussen deze situatie en hun persoon. Zij dienen het bestaan van een nood aan bescherming immers *in concreto* aan te tonen en kunnen daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Evenmin maken verzoekers met hun algemeen, vage en ongestaafde betoog aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit geldt temeer nu uit het voorgaande blijkt dat zij geen zicht bieden op hun daadwerkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden in Afghanistan.

Gelet op het feit dat verzoekers de beweerde herkomst uit Baraki Rajan, in het district Baraki Barak, in de provincie Logar in Afghanistan niet aannemelijk maken, maken zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekers bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekers om tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming hun ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hierin manifest falen. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaatsen van verzoekers voor de komst naar België, noch over het element of verzoekers afkomstig zijn uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekers op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werden aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouds en dus veelvuldig de kans hebben gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (administratief dossier F.R., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2-3, administratief dossier G.A., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2).

Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit hun voorgehouden regio, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekers zelf menen dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP